

Napsal uživatel Tomáš Hrubý
Středa, 15 Červenec 2015 19:59

Ve chvíli, kdy píšete tyto řádky, začíná (astronomické) léto 2015 a může se tedy zdát nesmyslné se nějak příliš zabývat deskami, které vyšly v roce 2014, přesněji řečeno soutěží – nebo z mého pohledu lépe hrou – která tyto desky stručně až nejstručněji hodnotila. Jenže: dovolte mi připomenout, že Bodování desek 2014 skončilo až v březnu 2015 a k záležitostem důležitým stojí za to se vracet i později. Já jsem velmi rád, povděčen a snad i hrd, že tento hudební web Bodování desek pořádá, myslím, že je to jedinečný prostor pro představení co největšího množství vycházejících alb a pro – byť samozřejmě velmi subjektivní – vyslání

Půljablkoň

signálů ctěnému čtenářstvu, jak si kdo stojí. Čili rád zopakuji to, co jsme udělali v roce 2013 (s Bodováním 2012) s Milošem Kellerem, tedy že jsme komentář k celému ročníku udělali oba. Miloš samozřejmě rychleji a dříve, já jsem se poté snažil rozebrat jevy a situace, které na mě zbyly. Co na mě zbylo letos? Třeba podívat se, kdo vydal desky, kterými jsme se zabývali. Zatímco MK zaujaly (až tak, že je jmenoval) dvě desky s nejvyšším a dvě s nejnižším bodovým průměrem, já se budu věnovat - co se týče vydavatelství, ale i dalších pohledů – stejně jako předloni patnácti nejúspěšnějším albům. A těchto patnáct desek nám říká, že možná dochází k určitému zlomu: zatímco nedávno se zdálo, že je jen otázkou času, kdy si všichni budou vydávat desky sami (sedm vlastních nákladů v první patnáctce roku 2012), dnes jsou náhle v tomto výběru vlastní náklady jen čtyři (a to mezi ně počítám i žamboší

Pól nedostupnosti

, který vydal jejich manažer Zeno Václavík). Z vydavatelství je asi nepřekvapivě stále nejúspěšnější Indies Scope, které má v Patnáctce čtyři koně - stejně jako předloni (Traband, Jiří Pavlica & Hradišťan, Tara Fuki, Kieslawski). Dva tituly vydalo nejstarší existující české vydavatelství, tedy Supraphon (Ivan Hlas a Luboš Pospíšil) a po jednom Indies MG (to vydalo vítěznou Půljablkoň), 100PROmotion, Galén, Universal Music a slovenské Slnko Records.

Pomyslný souboj „staří“ vs. „mladí“ dopadl úplně stejně jako před dvěma lety. Z pelotonu jsem vyřadil Bonsai, protože u této bilanční desky podobné dělení ztrácí smysl (ale garantuji vám, že když vznikaly v roce 1982 první nahrávky této desky, byli její protagonisté zdaleka nejmladší z celé dnešní vrcholné patnáctky; ach, to byly časy...). A taky Půljablkoň, protože její dva protagonisté patří jednoznačně do obou táborů. A pak „mladí“ zase o bod vyhráli. Za předpokladu, že jsem dělicí hranici ponechal na svém předloňském místě. Kdo před dvěma lety

Napsal uživatel Tomáš Hrubý
Středa, 15 Červenec 2015 19:59

nečetl, možná neuvěří: padesát... Mladíky vám tu vyjmenuji (kapely řadím podle věku frontmana), ať si je užijete: Traband, Žamboši, Tara fuki, Nevermore & Kosmonaut, Xindl X, Katarína Koščová a Kieslowski. „Kategorii“ vyhráli – jak jinak - ti nejstarší z nich, tedy Traband. A letos tedy tito mladoši dokonce pobili staré psy: Bratři Ebenové, nejvýše umístění mezi nimi, dostali o 0,05 bodu méně...

Koho se sortování podle věku dotklo, nechť odpustí: celé Bodování desek je přece hra. Zajímavější pohled by mohl být na služební stáří, tedy kolik kdo vydal desek, a úplně nejzřetelněji: kolik je mezi vrcholnou patnáctkou debutů. Hodně! Hurá! Čtyři z patnácti – to zní vzhledem k naší folkové budoucnosti velmi slibně. Jenže problém je, když si vztyčíme svoji představu o nadějném debutantovi a poměříme ji s výše zmíněnými čtyřmi deskami. Nejvýše hodnocený debut – to je přímo vítěz Bodování desek 2014, album Půljablkoň:

Němec & Puttnerová

. Ano, je to určitě debut, protože se jednoznačně jedná o dříve neexistující projekt, prostě Puttnerová – Němec dříve nic nenahráli a basta. No ale přece jenom... představa Michala Němce, která si jde pro fiktivní cenu mladého debutanta roku... Druhé místo pro debutanty by patřilo Bonsai; nikdy za jejich existence ani později žádné album této kapely nevyšlo. Ale přece jen:

neexistující debutanti... kapela, u které ze základní čtveřice již dva nejsou mezi námi... Tak dobře, třetí místo: šedesátiletý debutant, životem otřískaný (nejen) folkový zpěvák František Segrado, který konečně natočil sólovou desku. Chcete-li ji hodnotit jako desku dvojice Horáček (všechny texty, producent) – Segrado, tak je to taky debut. Ale je to to, co jste si v této kategorii představovali? Bramborová medaile to trochu zachraňuje: myslím, že dostatečně mladá sestava Nevermore & Kosmonaut umístila své první plnohodnotné album na 11. místě loňského Bodování desek. „První patnáctce dominují písničkáři," tvrdil jsem předloni, protože jich bylo osm. Letos jsme svědky zvláštního úkazu: písničkářů výrazně ubylo, aniž interpretů, které můžeme jednoznačně označit za kapelu, přibylo. Jsou čtyři, stejně jako předloni. Traband – vítězové v kategorii kapela, Bratři Ebenové, Bonsai, Žamboši. A jsem si vědom, že s výjimkou Bonsaie (jo, tehdy bejvávaly opravdu kapely...) můžete kteroukoliv ze zbývajících skupin označit za pouhou skrýš pro velkého autora a frontmana. „Jeden vpředu a kapela" je ostatně

Napsal uživatel Tomáš Hrubý
Středa, 15 Červenec 2015 19:59

převažující model našeho výběru, ať už se jedná o kapelu pojmenovanou (Hradišťan, 5P), spíše jen označenou (Trio, ...přátelé), nebo prostě nějakou (doprovazeči Xindla X, Kataríny Koščové nebo Františka Segrada; u posledního jmenovaného se jedná o studiový projekt). Trochu nevím, do které krabičky mám zařadit spojení Nevermore & Kosmonaut; konec konců, kapela je nezvykle uvedena na prvním místě... A pak už jen dvě dvojice (Tara Fuki, Kieslawski) a méně obvyklá kombinace „dvojice vpředu a kapela“ (Půljablkoň). V prvních patnácti letos žádný písničkář... Jenže předloni jsem nebyl tak přísný, co se třídění týče. Typický songwriter/singer, který si celou desku složil sám a kterého doprovází trio, které se jmenuje podle něho... myslím, že nejvýše umístěným písničkářem by byl na 6. místě Ivan Hlas s deskou **Vít r ve vlasech**

A co žánrová alba? Folk všechno spol, chceme-li tedy považovat za folk všechno od Luboše Pospíšila přes Katarínu Koščovou po Jiřího Pavlicu. Nejúspěšnější country deska je

Černej pasažér

Mirka Tabáka na 26. místě. Zdánlivě nic moc, v roce 2012 byla country v první patnáctce, jenže to byla deska Pavla Bobka – já myslím, že tentokrát díky za ty dary. O něco výš je nejúspěšnější loňský bluegrass, G-Runs 'n Roses:

Gravity

, 20. místo. To je velmi důstojný vítěz, musím říct, hodně povedená deska kapely, která se momentálně nachází v nejužší špičce českého bluegrassu; žádná „prostě bluegrass“. Nejlepší trampská placička? Těžká věc, pokud chceme minout trampfolkové záležitosti a vydat se za echt trampem, musíme sestoupit až na 45. místo za BěďouŠedífkou a jeho albem

Ranvej života

. Za zmínku ještě určitě stojí

Tesař z Nazareta

(22. místo) kapely Asonance, což je jednak nejvýše umístěná deska keltáren (Asonance pro jednou promine, vím, že toto označení nemusí) a jednak nejlépe ohodnocená deska libovolných lidovek (9 z 12 obsažených písní). Za dalšími žánrovými reprezentanty bychom museli už do dosti velkých hlubin, blízko špičky neskončil ani žádný sampler či lajvka (nebudeme-li počítat, že 4. deska, tedy

Historika

Bonsaie, obsahuje slušnou řádku koncertních nahrávek).

Mrkněme tedy, jak jsme se sešli s jinými partami hodnotitelů; nabízejí se samozřejmě Ceny Anděl. Co se týče kategorie Folk & Country, velmi dobře: vítěz Hodnocení desek FT 2014 Půljablkoň byl nominován na Anděla, vítěz Anděla za FC 2014 Bratři Ebenové se v Hodnocení desek umístili na třetím místě, Traband usazený na druhém místě Hodnocení skončil v Andělu těsně pod čarou nominace a třetí nominovaní, Žamboši, obsadili v Hodnocení desek 7. místo. To je, myslím, velmi dobrá shoda. Horší je to s jinými kategoriemi. Zrní, nominované jednak v kategorii Alternativní hudba a jednak ve „velké“ kategorii Skupina roku, obsadilo s deskou

Následuj kojota

23. místo. Podstatně hůře, až v páté desítce, skončili další velikáni: Bezobratři (nominace na Anděla za world music za album

Desátý den trní

, 44. místo), TomášKlus (nominace na Anděla v kategorii Zpěvák roku za album

Napsal uživatel Tomáš Hrubý
Středa, 15 Červenec 2015 19:59

Proměnamě

, 47. místo) a BraAgas (držitelé Anděla za world music za album

Yallah!

, 49. místo). Oproti roku 2012 ještě větší neshoda, připouštím, že pro mě už dost znepokojivá. Nicméně na nějaké řízené pohrdání ze strany hodnotitelů to nevypadá: u tří desek ze jmenované čtyřky jsme prostě měli značně odlišné názory (3 – 8 bodů), pouze u Tomáše Kluse jsme se celkem shodli (rozpětí 5 – 7 bodů).

Značná rozpětí u některých desek jsou vůbec zajímavá a ještě se u nich zastavím, přestože o nich psal už Miloš Keller. Druhého nejvyššího teoreticky možného rozdílu (2 – 10 bodů) dosáhly Tara Fuki – a skoro bych řekl, že si neumím představit, že bude překonán. Tím, že desku Tara Fuki obodovala pouze polovina hodnotitelů, výsledek vypadá ještě bizarněji: 10 – 10 – 9 – 8 – 8 – 2. K té dvojce tedy ještě vysvětlení MK, že se od Tara Fuki, které jezdí po Evropě a živí se muzikou a **Winnaj** je jejich páté album, jedná o takový hokus – pokus... :-). Dost slušného výsledku z hlediska rozpolcenosti hodnotitelů dosáhl i Xindl X (3 – 9 bodů), Radůza (tentýž výsledek) a Cermaque (2 – 8 bodů). (To byste neuhodli, kdo ty trojky a dvojku dával... :-)) Naopak, jediné album, na jehož „hodnotě“ se všichni bodovatelé shodli, je sampler

Tucet písní z Časování

; je ale třeba jedním dechem dodat, že ho bodovalo pouze pět hodnotitelů, takže to bylo 5x6. Velmi podobné názory jsme měli, co se týče desek Trabandu (8 – 9 bodů), seskupení Nevermore & Kosmonaut (7 – 8 bodů), Mirka Tabáka (6 – 7 bodů) a

Angeliky

Martina Rouse (5 – 6 bodů). Dopustil jsem se v roce 2013 takového odhadu, řka, že se naše bodová ohodnocení budou časem sblížovat. No, zatím to spíš nevypadá.

V ročníku 2014 jsme hodnotili 60 desek; rozhodně dost na to, aby mělo smysl tuto hru hrát, více než o rok dřív, což potěšilo. Oproti ročníku 2012, se kterým tu občas ten hodnocený srovnávám, sice bylo hodnocených cedéček méně (2012: 71), ale za větší ostudy jsme my, hodnotitelé: průměrný výkon hodnotitele poklesl z 49,25 ohodnoceného alba na 39,66 periodických. Počet ohodnocených desek poklesl za ty dva roky z 69,4 na 66,1 % (100 % = počet zúčastněných hodnotitelů x počet přihlášených desek), tedy celá třetina možných bodování se neuskutečnila.

Napsal uživatel Tomáš Hrubý
Středa, 15 Červenec 2015 19:59

Protože tato pravidla umožňují, záleží na každém zúčastněném hodnotiteli a nepřekvapí, že se jejich (tedy naše) výkony dosti lišily. Nejpilnější byl Miloš Keller, a to ne jen tak nějak nejpilnější, ale přímo absolutně: obodoval 60 desek z 60ti (tak on to zkrátka má; udělal to už o rok dříve). Milan Tesař se absolutně také dost blížil (58 desek), takže jsem pojal podezření, že chtěl být také nejpilnější, jenom se mu dva kotoučky někam zakutálely. O málo zpět byly výkony borců Milana Belmonda Plcha (57 kousků) a Jany Džeksny Tippmanové (55 CD). Nejméně toho stihl obodovat v loňském roce Vítek Školník Urban (8 alb), doporučenému množství se příliš neblížil ani Karel Fred Vodňanský (13 desek).

Takže tedy: milí interpreti a vydavatelé, vyzývám vás tímto k většímu zapojení, myslím, že Hodnocení desek je dosti snadný způsob reklamy na vaši tvorbu či výrobek. Řekl jsem to už několikrát spolu s upozorněním, že obdobná hra s hvězdičkami/kytičkami/body pro hudební alba v našich žánrech momentálně nikde neběží a s ubezpečením čtenářů, že se z naší tabulky i hodnotících hlášek mohou rychle dozvědět o momentální situaci velmi mnoho. Současně musím prohlásit, že by důvěryhodnosti hry jistě prospělo, kdybychom my, hodnotitelé v roce 2015 trochu zvedli koeficient naposlouchanosti.

Na závěr si dovolím ještě trochu subjektivních pocitů z desek vydaných v loňském roce. Řadu z těchto pocitů, pravda, můžete najít už v tabulce, ale budu mluvit i o albech (vlastně o jednom), která se Hodnocení desek nezúčastnily. Tak třeba: 19. února jsem napsal, že

Vteřiny křehké

Jiřího Pavlici a Hradišťanu jsou pro mě v tuto chvíli deskou roku. Zůstaly jí doteď – přesněji řečeno do uzavření ročníku. Pusťte si třeba

Úctování na vesmírných kontech

(Pavlica/Skácel) a pochopíte proč. Druhá má nejmilejší deska je z trochu jiného folkového koutku – a trochu se obávám, že po zkušenostech z předchozích alb jste tam už ani žádný folk nečekali. Ale

Čecháček made

Xindla X nakonec zaprvé obsadil 12. místo, takže jsem nebyl se svým názorem tak sám, jak jsem očekával (Klokan a Džeksna udělili devítku, jako já). A za druhé – a to hlavně – ta deska mně připadá výborná, skoro jako Xindlův debut. Je to takové divadlo o dvanácti dějstvích, kde se Xindl X převleče za tucet charakterově naprosto různých postav a nádherně je předvede, muzika i aranže jsou skvělé... poslechněte, uvidíte. Jako devítkové desky jsem cítil ještě tři a devítky jsem nakonec rozdál už jen dvě: hned to vysvětlím. (Zapomněl jsem říct, že desítku jsem nedal žádnou; já je dávám nerad, nějak se jich bojím, ale teď zpětně vidím, že Pavlica by si ji zasloužil; to se mi stává...) Váhal jsem, kdo u mě bude trojka roku 2014 – to bylo důležité kvůli žánrovému hlasování pro Akademii populární hudby. Album

Segrado

je skvělé, protože mě překvapilo: došlo k vynikajícímu umocnění talentů Františka Segrada a Michala Horáčka, moc se ta deska povedla. A není to žádná popina, tomu nevěřte. Album

Vnobeat

je skvělé, protože mě vůbec nepřekvapilo: ať si je to doposud nejtvrďší album Trabandu, bylo tam přesně všechno to, proč jsou Jarda Svoboda a jeho lidé ozdobou našeho folkrocku. Ale nakonec jsem zvolil album

Imagena

, které se nezúčastnilo Hodnocení desek. Písně Vladimíra Mertý z velmi různých období, hodně

Hodnocení desek 2014 – pokus od další (druhé) shrnutí výsledků

Napsal uživatel Tomáš Hrubý
Středa, 15 Červenec 2015 19:59

pečlivě zpracované, nazpívané, prostě Merta – král českých písničkářů v plné síle: tak kdy, když ne teď?

Osmiček jsem nakonec v Hodnocení desek přidělil osm, polovina z nich je v souladu s míněním kolegů, tedy obsažena v horní patnáctce loňského žebříčku: Tara Fuki, Žamboši, Luboš Pospíšil & 5P, Bratři Ebenové. Další čtyři osmičky jsou více nebo méně v rozporu s všeobecným hodnotitelským míněním, takže je trochu víc zkusím představit. Písničkář Cermaque (48. místo) dostal dokonce i od Milana Tesaře, který ho chválil, jen 6 bodů, ale já si přesto myslím, že je to objev, konečně talentovaný mladý písničkář, možná spíš básník, který se ale i s hudební stránkou díla vypořádává velmi dobře. Kapela Bra Agas skončila ještě o stupeň níž, ale přestože mě za srdce chytá jen část jejich repertoáru, zvládli (spíše zvládly) velmi těžký středověký sefardský a balkánský repertoár velmi kvalitně. A ne školometsky. Radůza sice vydala už lepší desky, ale

Gaia

není po žádné stránce špatná. A průměrná deska špičkové písničkářky je pořád událost, čili 8 bodů. A proč se mi líbí

Gravity

od G-Runs 'n Roses, jsem už psal výše. Pokud bluegrass není váš šálek čaje, ale jste aspoň trochu zvědaví, tak tuhle desku určitě zkuste.

Tak tahle jsem to cítil já sám, takhle jsme to udělali my, hodnotitelé. Desek v Hodnocení 2015 je už v téhle chvíli 23. Tak se těšte!